

MANEL PALAHÍ I FÀBREGAS, il·lustrador d'aquests Fulls, va néixer a Girona l'any 1945. Ha realitzat exposicions individuals a la llibreria 22 (1997), al Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, Demarcació de Girona (1997), al Museu d'Art de Girona (1998) i a la Casa de Cultura de les Bernardes de Salt (1999), i ha participat en nombroses exposicions col·lectives a Girona, Barcelona i Perpinyà.

ahora que enriquidor, i aconsegueix així una escriptura fluïda i interessant que captiva el lector ja des de la primera pàgina. L'autora, prenent com a pròpies les reflexions sàvies de l'Eclesiastès –«Hi ha un temps per a cada cosa: un temps de néixer i un temps de morir, un temps de plorar i un temps de riure, un temps de perdre i un temps de guanyar...»–, ressegueix amb gràcia el perfil d'una dona que, malgrat tot, sent dins seu la flama d'una espelma que, encara que minsa, no s'apaivaga. Laura conserva l'orgull personal de saber-se, tot i les contrarietats, victoriosa.

Iolanda Vila i Serra

LA SECA, LA MECA...

Pere PRADA.
Raier del somni.
Ed. Llibres del Segle.
Barcelona, 1999. 109 pàg.

Si vosaltres llambreguèssiu l'ombra d'una noia, ¿us dedicaríeu a perseguir-la? La resposta afirmativa de Pere Prada es tradueix en literatura amb un resultat a primera vista desconcertant, com tota la seva obra, realitzada quan els aires empordanesos li bufen inspiració per escriure. Així, aquest peculiar i premiat figuerenc –premis Palol, Alcoi i Vall d'Or– s'endinsa en una distintiva i salvatge cavil·lació sobre l'encaç d'un somni que pretén finir una suposada solitud, tribulació que el nostre raier-poeta intenta compensar recorrent mig Catalunya.

Tàrraga, Balaguer, Cervera, Perves, Talam, Manresa, Santa Maria de l'Alba, Montserrat, la Cerdanya... són ports on la poesia passa a ser l'explicació del detall. Prada es distreu i s'atura a mig camí per qualsevol visió, la qual cosa permet que la reflexió més fora de lloc sigui digna d'almenys uns mil·lilitres de tinta. Per tant, és important escoltar i servir en la memòria la manera de parlar de cada poble («Exhortació»), o, de manera imprevista, es pot dedicar a Luis Buñuel («Calanca») i a Pere Calders («Guardaagulles») uns quants pensaments evasius. També, tot fent camí, és totalment lícit definir el gargall com a «poema de gola: musical» o el col·legi com a «presó amb notes», mostrant d'aquesta manera un particular diccionari, ahora que una particular concepció del món. Concepció molt sovint jeroglífica per a la resta dels mortals, ja que els seus versos no prenen forma escrita fins després d'una densa envernissada realitzada amb un pinzell molt personal, apte només per als artistes que s'allunyen escandalosament de les dogmàtiques regles poètiques. Aquí, la

intransigència dels poetes més encotillats en la monarquia absoluta de les lletres és substituïda per l'anarquia poètica d'un autor aparentment trastocat per insistents tramuntanades.

Deixar-se engolir per l'univers caòtic de Pere Prada és l'experimentació d'una poesia fresca, amb un vol lliure i a molts metres d'alçada, ja que el camp visual és extraordinàriament vast, dilatat, obert a qualsevol àtom del món per subjectivar-lo. És així com la recerca d'una noia –que és com buscar el Sant Graal, un somni– esdevé un viatge aglutinador de moltes espurnes de genialitat lírica. *Raier del somni*, però, pren nota d'un doble sentiment. Trobar-la significa deixar de buscar-la; la por de trobar-la pot fer que la busqui per sempre... Jocs de paraules per acabar-se preguntant si en realitat el poeta la cercava o no («Et cercava amb tanta por de trobar-te»). I, hipnotitzant –o potser pecant–, és temptador enllaçar aquesta idea amb els més que probables antípodes estilístics: Carner, amb el conegut poema «La bella dama del tramvia», havia recreat la mateixa idea, encara que amb els aires ordenadors noucentistes, avui dia oblidats, de la seva època. Però els dos autors han optat, cadascun al seu temps i raciocini, per una mateixa moralitat final: val més somiar i prou amb la dama; millor no acostar-s'hi, si no volem rebre una decepció, perquè les il·lusions vistes de prop perden interès.

Qui sap si tots els somnis s'han de veure així i si, en definitiva, tant és buscar-los d'una manera «racional» o d'una manera «absurda» –o, potser, millor dir «lliure»–. Segurament, *Raier del somni* ens demostra que l'absurditat és l'alliberament de tanta buidor en les frases i en la nostra vida.

Guillem Molla